

HEJNAŁ (2) *sb m*

e prawdopodobnie jasne (tak Cn); a pochylone.

sg N hejnął (1). ◇ I hejnął(e)m (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVII w.

1. *Jutrzenka, zorza; tu: w cytacie śpiewanej pieśni (1) : Y ltanie ná iednym rogu grobu/ także y drudzy ná drugich trzech rogách. Y będą śpiewać káždy z olobná ná notę Heynał świtał. MWilkHist B4v.*

2. *Pieśń (także religijna) grana przez trębacza na trąbce, pierwotnie o wschodzie słońca, z wieży kościelnej lub w obozie wojskowym; pieśń budząca, pobudka, sygnał alarmowy; cantus vigilum matutinus, carmen vel canticum excubitorum, expurgificum carmen voces vigilium Pannorum sub auroram canentium Cn (1) : Abowiem tu zá żywotá tákiemu [poczciwemu] człowiekowi iuż áni ślepych zamkow/ áni plá ná łańcuchu/ áni ftożá z heynałem ná wieży nigdy nie trzebá/ bo iuż ftożem v niego cnothá RejZwierc 135v.*

[Wyrażenie przymkowe: »po hejnale« = *po wszystkim, na końcu*: Swiercz/ Szczypawká/ y Kowale/ Włpomnieni iuż po hejnale. Lecz to nie źwierze robaki/ Puśćmyśz ie w sequestr ná żaki. BielawMyśl Ev.]

KN